

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Cdo/27/2020
Identifikačné číslo spisu: 8213203394
Dátum vydania rozhodnutia: 27.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Lubor Šebo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8213203394.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ Z.. Z. N., bytom M. 3, XXX XX G. a 2/ K.. H. N., bytom M. 3, XXX XX G., zastúpenej JUDr. Jozefom Stašakom, advokátom so sídlom Andraščíková 3, 085 01 Bardejov, proti žalovanej SPRÁVBYT, s.r.o., so sídlom Hurbanova 18, 085 01 Bardejov, IČO: 31 683 061, zastúpenej doc. JUDr. Jozefom Sotolárom, PhD., advokátom so sídlom Južná trieda 1, 040 01 Košice, o zaplatenie 235,70 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 3C/113/2013, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 25. apríla 2019 sp. zn. 11Co/15/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca 1/ nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Žalobkyňa 2/ má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bardejov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 5. decembra 2018, č. k. 3C/113/2013-168 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ spoločne a nerozdielne sumu 235,70 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 235,70 eur od 28. apríla 2013 do zaplatenia z titulu bezdôvodného obohatenia a žalobcom 1/ a 2/ priznal voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Dospel k záveru, že žalovaná sa bezdôvodne obohatila na úkor žalobcov 1/ a 2/ získaním plnenia bez právneho dôvodu. K bezdôvodnému obohateniu podľa neho došlo okamihom poskytnutia plnenia a týmto je tiež určený aj začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby, ktorá neuplynula. Z vykonaného dokazovania mal za to, že žalobcovia 1/ a 2/ vykonali platby spojené s užívaním bytu prostredníctvom služby SIPO. Konštatoval, že subjektívna dvojročná premlčacia doba začala plynúť odo dňa, keď sa žalobcovia 1/ a 2/ dozvedeli, že plnili bez právneho dôvodu a kto sa na ich úkor bezdôvodne obohatil, teda 22. júna 2012. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že námietka premlčania vznesená žalovanou nie je dôvodná, keďže do podania žaloby na súd neuplynula objektívna a ani subjektívna premlčacia doba.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovanej rozsudkom z 25. apríla 2019 sp. zn. 11 Co 15/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie a priznal žalobcom 1/ a 2/ oprávneným

spoločne a nerozdielne proti žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. V celom rozsahu sa stotožnil s odôvodnením súdu prvej inštancie. Na doplnenie správnosti napadnutého rozhodnutia uviedol, že súd prvej inštancie dal odpoveď na podstatné argumenty strán, pričom tak učinil v snahe garantovať ich právo na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie podľa neho postupoval v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi majúce na pamäti základné právo strán na súdnu ochranu, ktorú stranám poskytol v požadovanej kvalite. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie sa riadne vysporiadal s aktívnou legitimáciou žalobcov 1/ a 2/ na podanie žaloby ako aj so záverom o premlčaní nároku a pri rozhodovaní vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie z dôvodu, že odvolací súd jej nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP, ako aj v zmysle § 421 ods. 1 CSP bez špecifikácie konkrétneho písmena predmetného ustanovenia. Z obsahu dovolania však vyplýva, že ide pravdepodobne o dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Porušenie práva na spravodlivý proces videla predovšetkým v porušení práva na odôvodnenie rozhodnutia, ktoré dáva jasne a zrozumiteľne odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu považuje za prekvapivé a arbitrárne. Písomné vyhotovenie napadnutého rozhodnutia podľa nej neobsahuje ani základné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, a preto je nepreskúmateľné. Nesprávne právne posúdenie súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu spočíva podľa nej vo vyvedení nesprávnych právnych záverov zo súdom zistených skutkových záverov. Za nesprávne právne posúdenie otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie, považuje nesprávne právne posúdenie kolízie námietky premlčania s namietaným porušením dobrých mravov, v nadväznosti na porušenie ústavne garantovaného práva vlastníť majetok, a to s dôrazom na konkrétne skutkové okolnosti prípadu a najmä správanie sa samotnej žalovanej v nadväznosti na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 16/2017, s ktorým je podľa žalovanej v zásadnom rozpore. Zdôraznila nesprávnu aplikáciu spotrebiteľského práva na daný prípad, a to v rozpore s judikatúrou súdov, najmä s nálezom Ústavného súdu SR, sp. zn. PL ÚS 11/2016 a tiež s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Obdo 16/2017. Ďalšia argumentácia žalovanej sa týka nesprávneho vyhodnotenia skutkového stavu. Vo vzťahu k nesprávnemu právnemu posúdeniu namietala aktívnu legitimáciu žalobcov 1/ a 2/ a skutočnosť, že súd nevykonal dokazovanie na zistenie toho, kto, z akého účtu, v akej výške a za koho uhradil dané platby, nakoľko jediné, čo bolo možné zistiť z dostupných dokladov je to, v prospech koho boli pripísané, ale nie to, kto ich uhradil. Preto zamietnutie navrhovaného dôkazu - predloženie výpisov z účtu, z ktorých bude vyplývať, že žalobcovia 1/ a 2/ platby reálne vykonali, považuje žalovaná za porušenie práva na spravodlivý proces.

4. Žalobkyňa 2/ vo svojom písomnom vyjadrení navrhla dovolanie odmietnuť pre neprípustnosť, resp. zamietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 427 CSP) a na to oprávnenou osobou (§ 424 CSP), zastúpenou v zmysle § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania, pričom dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 CSP a § 421 CSP. V preskúmvanej veci žalovaná vyvodzovala prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 CSP.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/

ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovoľanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovoľací dôvod sa vymedzí tak, že dovoľateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. V danom prípade žalovaná prípustnosť dovoľania odvodila z § 420 písm. f/ CSP a porušenie práva na spravodlivý proces videla v pochybení odvolacieho súdu (aj súdu prvej inštancie) spočívajúcom v nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia, ktoré vykazovalo znaky arbitrárnosti, rozhodovaní v rozpore s právnymi predpismi a nezaobraní sa jej odvolacími argumentmi rozhodujúcimi pre posúdenie veci.

10. Aj vo vzťahu k § 420 písm. f/ CSP (tak, ako v prípade ďalších vád zmätočnosti uvedených v § 420 CSP) platí, že z hľadiska prípustnosti dovoľania v zmysle tohto ustanovenia nie je významný subjektívny názor dovoľateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil namietanej vady zmätočnosti; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) odvolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 8/2017, 3 Cdo 214/2017, 8 Cdo 73/2017).

11. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

12. Právo na spravodlivý súdny proces je jedným zo základných ľudských práv a do obsahu tohto práva patrí viacero samostatných subjektívnych práv a princípov. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a tiež rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

14. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom, či mimosporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (pozri rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru odvolacieho súdu

treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

15. V súvislosti s námietkou žalobkyne o nepreskúmateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu je potrebné poukázať na to, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“

16. Uvedené stanovisko, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, považuje dovolací súd za plne opodstatnené aj v preskúmvanej veci. Dovolací súd dodáva, že obsah spisu nedáva žiadny podklad pre to, aby sa na daný prípad uplatnila druhá veta tohto stanoviska, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003).

17. Dovoláním napádaný rozsudok totiž uvádza skutkový stav, ktorý považoval odvolací súd za rozhodujúci, stanoviská strán sporu k prerokovanej veci, výsledky vykonaného dokazovania, obsah odvolania i právne predpisy, z ktorých vyvodil svoje právne názory vysvetlené v odôvodnení. Pokiaľ tvrdí žalovaná, že sa odvolací súd nevysporiadal s námietkou premlčania, dovolací súd poukazuje, že s námietkou premlčania sa vysporiadal súd prvej inštancie vo svojom rozsudku na čl. 12. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťnosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP, pričom v zmysle ustanovenia § 387 ods. 2 CSP sa v takomto prípade mohol obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, čo tak aj urobil. Táto forma skráteného rozhodnutia spĺňa požiadavky kladené na odôvodnenie rozhodnutia z pohľadu práva na spravodlivé súdne konanie vzhľadom na to, že súd prvej inštancie zaujal jasné stanovisko k podstatným vyjadreniam strán predneseným v konaní na súde prvej inštancie. Žalovaná preto nedôvodne argumentovala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné; pričom za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv sporovej strany, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom.

18. Žalovaná za porušenie práva na spravodlivý proces považuje aj to, že odvolací súd nevykonal riadne dokazovanie a nevyhovel jej návrhu na vykonanie dokazovania.

19. Z doterajšej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu vyplýva, že nevykonanie niektorého z navrhovaných dôkazov bez ďalších relevantných skutočností nezakladá tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu. Súd totiž nie je viazaný návrhmi strán sporu na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu a nie strán sporu. Postup súdu, ktorý v priebehu konania nevykonal všetky stranou sporu navrhnuté dôkazy, nezakladá prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, nakoľko týmto postupom súd neporušil právo strany sporu (v tomto prípade žalovanej) na spravodlivý proces.

20. Nespôsobilou založiť prípustnosť dovolania bola aj ďalšia dovolacia námietka žalovanej o nesprávnom hodnotení vykonaných dôkazov odvolacím súdom, ktorú tiež bez ďalších relevantných skutočností nemožno považovať za tzv. zmätočnosťnú vadu v procesnom postupe odvolacieho súdu a to z nasledovných dôvodov: a/ hodnotenie dôkazov prislúcha zásadne len tomu súdu, ktorý ich vykonal,

teda v tomto prípade súdu prvej inštancie, b/ pokiaľ súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, ale táto skutočnosť sama osebe prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá.

21. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka (a v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. zakladajúcim prípustnosť dovolania) nebolo podľa predchádzajúcej právnej úpravy nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (R 37/1993, R 125/1999, R 42/1993 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 2 Cdo 130/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

22. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

23. Už podľa predchádzajúcej úpravy dospel najvyšší súd k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014).

24. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania.

25. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté žalovanou tvrdenou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f/ CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania (jeho prípustnosti) aj z hľadiska ďalšieho žalovanou uplatneného dovolacieho dôvodu, a to, že napadnutý rozsudok spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

26. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

27. Podľa § 422 ods. 1 CSP dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo pohľadávky sa neprihliada, b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

28. Citované ustanovenie obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci tzv. majetkovým cenzom (ratione valoris). Limituje prípustnosť dovolania určením výšky sumy, ktorá má byť predmetom dovolacieho prieskumu, pričom túto výšku viaže na desaťnásobok minimálnej mzdy vo všetkých sporoch, ktorých predmetom je peňažné plnenie. Výnimku predstavujú spory s ochranou

slabšej strany. Ak je dovolaním napadnutý výrok rozhodnutia odvolacieho súdu o peňažnom plnení v týchto sporoch, je dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie vecí možný, len ak peňažné plnenie prevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy.

29. Na zasadnutí občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 6. júna 2019, bolo prijaté uznesenie, v zmysle ktorého bolo v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky (R 29/2019) uverejnené uznesenie najvyššieho súdu z 24. júla 2018 sp. zn. 6 Cdo 80/2017 v zmysle ktorého: „Znížený majetkový cenzus (§ 422 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku) sa v spotrebiteľskom spore uplatní, ak dovolateľom je neúspešný spotrebiteľ“. To znamená, že ak je dovolateľom neúspešný dodávateľ, vzťahuje sa na prípustnosť jeho dovolania ustanovenie § 422 ods. 1 písm. a/ CSP.

30. Na právnych záveroch vyjadrených v práve uvedenom rozhodnutí spočívajú aj viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu (1 Cdo 124/2018, 4 Cdo 186/2018, 5 Cdo 139/2018, 6 Cdo 125/2018, 6 Cdo 148/2018, 7 Cdo 181/2018, 7 Cdo 207/2018, 7 Cdo 240/2018, 7 Cdo 279/2018, 7 Cdo 48/2019).

31. Medzičasom však Ústavný súd Slovenskej republiky zrušil predmetné uznesenie najvyššieho súdu R 29/2019 nálezom z 28. januára 2020, sp. zn. I. ÚS 382/2019, kde uviedol, že podmienky prístupu k dovolaniu, konkrétne podmienky prípustnosti dovolania pre nesprávne právne posúdenie, sú v kontexte stanoveného majetkového cenzu naviazané na spor, resp. jeho predmet, a nie na konkrétnu stranu v spore.

32. V preskúmvanej veci je predmetom dovolacieho konania peňažné plnenie 235,70 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,75 % ročne zo sumy 235,70 eur od 28. apríla 2013 do zaplatenia. Výška minimálnej mzdy v čase podania žaloby (10. mája 2013) bola 337,70 eur (§ 1 písm. a/ Nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 326/2012 Z. z., ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy). Odvolací súd teda rozhodoval v dovolaní o peňažnom plnení neprevyšujúcom desaťnásobok minimálnej mzdy (3 377 eur) a zároveň v kontexte cit. nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky dokonca ani dvojnásobok minimálnej mzdy (675,40 eur). Prípustnosť dovolania žalovanej je preto v zmysle § 422 ods. 1 písm. a/ aj b/ CSP vylúčená. Nakoľko ani prípadný odlišný právny názor vec prejednávajúceho senátu na aplikáciu § 422 ods. 1 písm. b/ CSP a na naviazanosť stanoveného majetkového cenzu na spor alebo na konkrétnu stranu sporu, by nezmenil prípustnosť dovolania žalovanej v zmysle § 422 ods. 1 písm. b/ CSP, nepredložil vec prejednávajúci senát spor postupom podľa § 48 ods. 1 CSP na rozhodnutie veľkému senátu.

33. Najvyšší súd pritom pre úplnosť poznamenáva, že dovolanie proti výroku rozhodnutia odvolacieho súdu o trovách konania nie je prípustné podľa § 420 CSP (viď R 73/2018), ale ani podľa § 421 ods. 1 CSP (kde ho vylučuje § 421 ods. 2 CSP v spojení s § 357 písm. m/ CSP).

34. Nakoľko dovolanie nie je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP a žalovaná nepreukázala opodstatnenosť dovolania a porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f/ CSP, najvyšší súd jej dovolanie podľa § 447 písm. c/ CSP odmietol.

35. O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 453 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi 1/ ich náhradu nepriznal, keďže mu žiadne preukázané trovy v dovolacom konaní nevznikli.

36. Toto uznesenie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.